

hvilke Andre end dem, der egentlig ere pligtige til at afholde Omkostningerne ved Eigsynet. Naar saaledes Bedkommende henvender sig til Politimesteren og denne da tilkalder Lægen, har Sidstnævnte efter Eigsynslovens § 8, 2det Stykke, Ret til at erholde Betaling af det Offentlige, men, forsaavidt han har afsluttet Afford om en bestemt Godtgjørelse for Besørgningsudgifter, ville Udgifterne i Virkeligheden blive udrede af ham. Henvender Bedkommende sig direkte til Lægen, vil denne, naar han selv holder Heste og Vogn, ofte ikke kunne vægre sig ved at befordre sig selv, idet det hyppig vil være meget vanskeligt at vide, om ikke den, over hvem Eigsyn skulde foretages, ved hurtig ydet Lægehjælp kunde frelses, i hvilket Tilfælde Lægen ikke vil kunne forsvare at henvise Bedkommende til Politimesteren, navnlig naar denne ikke bor paa samme Sted. Vel er Lægen i saa Fald berettiget til senere at søge Betaling hos de Bedkommende, men i det virkelige Liv vil det vistnok hyppigst stille sig saaledes, at han ikke vil faa sine Udgifter erstattede. Det maa endelig bemærkes, at naar man efter den nævnte Ret henviser til Politimesteren som den, hvem det maa paahvile at tilkalde Lægen i de her omspurgte Tilfælde, paalægger man ham en Virksomhed, som egentlig kun falder ind under hans Embedspligter, naar der er Grund til at antage, at der foreligger et Selvmord eller en Forbrydelse. Ifølge alt Foranstødt maa det formentlig erkendes, at der føles Trang til en Bestemmelse som den i § 25 foreslaaede, hvorved der for Landets Bedkommende dels paalægges Sognekommunerne en lignende Pligt som den, der ifølge Eigsynslovens § 8, 1ste Stykke, sidste Punktum, allerede paahviler Kjøbstadkommunerne, til i det heromhandlede Tilfælde at yde Lægen fri Befordring, dels hjemles Sogneraadet Ret til at afkræve Kommunens Beboere Kjørsler in natura til saadanne Reiser.

Medens det tidligere Regjeringsforslag ogsaa for Kjørslernes og Spandagenes Bedkommende søgte at gennemføre det samme Princip for Fordelingen, som iøvrigt var gjort gjældende med Hensyn til Fordelingen af Na-

turalarbeidet, nemlig at lægge den tilstedeværende Arbeidskraft, ikke Skatteevnen, til Grund for Fordelingen og derfor i Overensstemmelse hermed i § 28 istedetfor Hartkornet gjorde Hesteholdet til Basis for Fordelingen af Kjørsler og Spandage, har det foreliggende Forslag derimod af praktiske Hensyn og i Betragtning af, at Naturalkjørslerne efter Forslaget ere indskrænkede saa betydeligt, ladet det forblive ved det hidtil benyttede Grundlag for Fordelingen og derfor i § 30 foreslaaet at bibeholde de nuværende Kjørselslister.

Til Afsnit IV.

I § 40 er det bl. A. foreslaaet, at de i Lov af 2den Marts 1861 § 33 ommeldte Kjøre- og Rideægter, der ydes i Brandpolitiet's Tjeneste, skulde godtgøres i Overensstemmelse med Reglerne i Afsnit II. Efter det oprindelige Regjeringsforslag § 42 skulde der derimod ligesaa lidt for disse Ægter som for den øvrige Assistance, som Landboerne i Udebrandstilsælde ere pligtige at yde, erlægges Betaling, dog med Undtagelse af Transport af Sprætter til Brandstedet, for hvilke Kjørsler der skulde ydes Betaling som for andre Sognekjørsler.

Forslagets § 41 gaar ligesom det oprindelige Regjeringsforslags § 34 ud paa, at det skal have sit Forblivende ved de hidtil gjældende Regler om det Sognebeboerne som saadanne paahvilende Vægt og Arbejde til Kirken og Kirkegaardens Istandsættelse og Vedligeholdelse; men til denne Bestemmelse er der i nærværende Forslag knyttet en Tilføining, som ikke fandtes i Regjeringens tidligere Forslag, ifølge hvilken det gjøres Kirkeeteren til Pligt inden 1ste Mai 1877 at foranstalte disse Byrder afløste i Genhold til Lov af 28de Februar 1856.

Medens det oprindelige Regjeringsforslag derhos i § 43 bibeholdt den Sognebeboerne i visse Tilfælde paahvilende Forpligtelse til at besørge Ringning med Kirkeklokken, skal dette Arbejde derimod efter § 41, 2det Stykke, i nærværende Forslag for Fremtiden udføres ved leiede Folk for Kommunens Regning.